

Č.j. 4 T 201/2015-374

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Samosoudce Obvodního soudu pro Prahu 2 JUDr. Jiří Horký rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. září 2016, v trestní věci obžalovaného J. P., nar. nar. takto:

Obžalovaný

J. P.

nar. nar. trvale bytem nar. nar.

je vinen, že

dne 18.12.2014 kolem 19:50 hod. , jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, r.z. nar. nar. v Praze 4, ulici Libušská ve směru od ulice Provozní k ulici Klokočká v blízkosti VO č. 432148 se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, když jeho pozornost byla odpoutána chováním manžela poškozené P. S. který stál na protější straně vozovky a značně gestikuloval a hlasitě volal na P. S. která přecházela vozovku mimo vyznačený přechod a ne kolmo k místu, kam měla namířeno, a v důsledku toho narazil, prakticky při pravém okraji vozovky ve směru své jízdy do chodkyně P. S. nar. nar. přecházející komunikaci ulice Libušská z pohledu řidiče z levé strany a nárazem jí způsobil nar. nar.

nar. nar. to je poranění, jež ji omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12-18 týdnů, jednání se dopustil proto, že porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích,

t e d y jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 12 (dvanácti) měsíců.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se **poškozená VZP ČR, Regionální pobočka Praha, pobočka pro Hl. m. Prahu a Středočeský kraj, Na Perštýně 6, 110 00 Praha 1, se svými nároky odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.**

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených v průběhu hlavního líčení ve smyslu § 2 odst. 5 tr.ř. a po jejich vyhodnocení podle § 2 odst. 6 tr.ř. má Obvodní soud pro Prahu 2 prokázán následující skutkový stav a na jeho základě pak dospěl k následujícím závěrům.

Obžalovaný J. P. dne 18.12.2014 kolem 19:50 hod. , jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Skoda Superb, r.z. v Praze 4, ulici Libušská ve směru od ulice Provozní k ulici Klokocká v blízkosti VO č. 432148 se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, když jeho pozornost byla odpoutána chováním manžela poškozené P. S. který stál na protější straně vozovky a značně gestikuloval a hlasitě volal na P. S. která přecházela vozovku mimo vyznačený přechod a ne kolmo k místu, kam měla namířeno, a v důsledku toho narazil, prakticky při pravém okraji vozovky ve směru své jízdy do chodkyně P. S. nar. , přecházející komunikaci ulice Libušská z pohledu řidiče z levé strany a nárazem jí způsobil

, to je poranění, jež ji omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12-18 týdnů, jednání se dopustil proto, že porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.

Samosoudce v této věci rozhodoval opakovaně, když původní rozsudek ze dne 22.03.2016 byl odvolacím soudem zrušen a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný J. P. a to jak v přípravném řízení, tak i při výslechu v hlavním líčení a svých následných vyjádřeních uváděl a hájil se, že se rozhodně se necítí být vinen ve smyslu obžaloby, když v kritický večer jel z Kunratic ze squashe. Ze stanice autobusů, která je blízko místa nehody, vyjžděl autobus, který zastavil auto, které jelo před ním, které přibrzdilo. Zastavil za ním. Začali se rozjíždět. Situaci v tom místě velmi dobře zná, jezdí tam 4x až 5x do týdne, i na motorce. Ví, že se kolem té trafiky vyskytují lidé, kteří tam popijejí pivo. V tomto místě tedy jezdí pomalu. Když se rozjížděli, před ním bylo auto a ten autobus.

Přijížděli do mírné pravé zatáčky a on si všimnul vlevo pána, který byl vystouplý na čáru, která ho oddělovala od pruhu proti němu. Měl zaparkované auto. Strašně tam rozhazoval rukama. Ohlédl se za ním. Podíval se zpátky a v tom tam uviděl paní, která byla v pravé straně jeho vozidla. Strhnul řízení doleva, zastavil. Zaregistroval jí metr před autem, byla v takové polovyskoku, asi úlek. Byla čelně otočena proti jeho autu. Sledoval provoz, přestože začínalo pršet, byla tam světla, odlesky, neřekl by, že viděl špatně. Pana S [redacted] uviděl 10 metrů před tím, než k tomu došlu. Podíval se po něm, pak zpátky a paní už tam byla. I podle znaleckého posudku, nejel rychleji, nemyslí si, že by a to jak mu obžaloba dává za vinu, se nevěnoval řízení, není prokázáno. Kdyby jel rychleji, ty následky by byly fatálnější. Nevěděl, co pán, který rozhazoval rukama, mu udělá, zda mu skočí před auto. Popsal místo, kde se muž nacházel. Poté, co zaregistroval paní, se snažil a to okamžitě strhnout řízení, zabrzdít. Předním světlometem narazil do ní, ona pak odlétla na chodník. Zastavil. Vyběhl ven, tam už byli lidé a paní ležela na chodníku. Chtěl zavolat sanitu. Lidé mu řekli, že jí už někdo zavolal. V tom ten pán, který tam gestikuloval, přicházel. Začal na něj rvát: „Ty vole, tys mi zabil manželku.“ Omlouval se mu, že ji neviděl, že se díval po něm, jak tam rozhazuje rukama a když se podíval zpět na vozovku, tak tam byla. Takto by se zachoval každý řidič. Na pana S [redacted] si vzal telefon. Další den panu S [redacted] volal a ptal se, jak to s paní vypadá. On řekl, že by měla jít na operaci a že je to špatně. Volal tedy i další den a pan S [redacted] mu sdělil, že se operace nekonala a že jí lokálně ošetřili, že dostala ortézu. Ptal se ho, zda se za ní může jít podívat skytkou a omluvou. Snažil se mu vysvětlit, kde paní leží, ale číslo pokoje a oddělení mu neřekl. Do nemocnice tedy volal. Událost na pojišťovnu nahlásil hned druhý den. Pan S [redacted] jej pozval na návštěvu, že by se nějak finančně vyrovnali. Řekl, že je mu to líto, ale že se necítí být vinen. Na nějaké vyrovnání a omluvné vyjádření by počkal až do vyřešení policií. On začal rvát, že asi má podplacené policisty, že už to má dávno dohodnuté, apod. Takto se s ním nechtěl bavit, proto zavěsil a od té doby ho už nekontaktoval.

Výslechem svědkyně P [redacted] S [redacted] samosoudce zjistil, že s manželem se byli podívat na [redacted] Pak jeli domů. Manžel jí poslal [redacted] Zastavil jí v Kunraticích, aby šla tam do toho krámku a aby [redacted] Šla k přední části jejich vozu. Jejich vozidlo je [redacted] Vždy chodí k přední části vozu. Kdyby viděla přechod, šla by na přechod. Vyjádřila se „Copak budu lézt do vozovky, aby mi něco porazilo?“ Šla, rozhlédla se vlevo. Žádné auto nejelo. Šla dál a když již byla za polovičkou, tak tam v dálce viděla dvě aut, kdy odhadla, že to stačí přejít. Nedokázala určit, jak byla auta daleko. Tak popošla rychleji a říkala si, že to stihne přejít, že auta jsou dost daleko a ona je také již kousek od toho chodníku. Podívala se ještě jednou, dvakrát, zda to zvládne. Byla už u chodníku. Pak se ocitla na zemi. Kde byl a co dělal manžel, neví. Snad byl v autě, spolu nijak nekomunikovali. Šla nejrychleji, jak může jít. Neměla potíže při chůzi. Chodí pomalu, ale když jde přes vozovku, tak se snaží jít rychle. Přechod tam nikde nebyl. Nešla šikmo přes vozovku, šla kolmo. Šla kolmo k tomu krámku. Měla [redacted] [redacted] Na obvyklém způsobu života byla omezena dlouho. U dcery nepili

Výslechem svědka B [redacted] S [redacted] samosoudce zjistil, že zastavili proti krámku na [redacted] a to na druhé straně ulice. Přijel [redacted] autem. Zaparkoval v odstavném pruhu prodejny Delikatesy. Stáli s ženou za jejich vozidlem, kde se dohodli na tom, že ona půjde [redacted] On tam pak stál a sledoval přecházení manželky, když na ni nevolal. Nijak se neprojevoval. Nijak spolu nekomunikovali. Vozovka v tom místě je úzká a je tam hodně světla. Manželka přešla, rozhlédla se. Obešli auto. Protože už byl večer a měl hlad a byl tam krámeček, tak myslel, že je ten krámeček ještě otevřený a chtěl si koupit kousek salámu. Manželka přecházela. V tu chvíli tam žádná auta nejela. Pokud je někým uváděno, že jel autobus, tak

v tu dobu tam žádný nejel. Nebyl tam žádný provoz. Jel tam se svým vozem pouze pan P [redacted] před ním jelo nějaké auto. Ta vozidla byla takových sto metrů. Manželka se dívala, přecházela vozovku kolmo. Někdo ze svědků sice uvádí, že šla šikmo, což však není pravda. Manželka přešla až na snížený sjezd na obrubník, uvedl „ na tratoár „, díval se za ní a v tu chvíli se přiřítilo auto a „ plesklo to „. Samosoudci pak vysvětloval, co mínil termínem - auto se přiřítilo, uvedl „ Tam je uvedená nějaká rychlost, ale to auto jelo min. 40 km/hod. Ránu dokázalo auto dát. Blatník, který byl proražený, měl na špici jamku, což policisté fotili. To je nejtvrďší část vozu a on ji otočil, tak to byla pěkná pecka. „ K dotazu na umístění přechodu uvedl „ Přechod je daleko přes 140 m na jedné stran, na druhé straně 280 metrů. To místo znám. Tam lidi normálně přechází. Kdyby byl přechod blíže, určitě by přešla. Opravdu stačí chvilka nepozornosti a srazit chodce pěti centimetry autem, to není vina chodce, to je naprostá nepozornost řidiče. Přece sleduji provoz a neštrejchnu ženskou. „ Řidič mu měl dokonce říkat, že sledoval dokonce jeho. O náhradě škody se určitě nebavili. Popisoval, že řidič nebyl ochoten zastavit. Na fotografii čl. 8 určil své vozidlo.

Výslechem svědka nprap. J [redacted] V [redacted] samosoudce zjistil, že za ODN přijeli na místo a byli tam oba pánové, kteří jsou v jednacích síních. Zjistili, že osobní vozidlo mělo střet se ženou, která přecházela nebo přebíhala vozovku a došlo ke střetu. Zjistilo se, kde zhruba a v jakých místech došlo k nárazu. Nafotilo se to a naměřilo se to. Není si jistý, zda tam byl nějaký svědek. Ale jednalo se tam o někom, že tam někdo měl něco vidět z nějakého obchůdku. Není schopen říci, zda ten člověk byl do protokolu zaznamenán nebo ne. Plánek kreslil svědek. Jeden z pánů mu říkal, kde žena přecházela nebo přebíhala vozovku. Nebyl již schopen určit, jak byla vozidla zaparkovaná. Směr chůze ženy zjišťovali, je to na plánu. Popsal, co si pamatoval z jednání na místě nehody.

Výslechem svědka A [redacted] N [redacted] samosoudce zjistil, že byl venku před prodejnou Trafiky, ve které pracuje. Povídal si se svými dvěma známými. Měl přehled, o tom, co se děje na silnici. Zaregistroval auto Pick-Up jako Berlingo, starší model, červené barvy. Z auta vystoupil starší pán a starší paní. Dost pospíchali. V tu dobu zde neprojížděla auta a bylo hodně dobře slyšet a zaslechl, že potřebovali [redacted]. Otevřeli zadní dvířka v autě, odněkud vyndávali [redacted] v ten moment občas koukal na ně a občas si povídal se známými. Všiml si, že dost pospíchali. Taková honička před Vánoci. Ona najednou začala jít a nerozhlédla se ani vpravo, ani vlevo. V ten moment si zase něco povídal se známými. Otočil se, když ona už prakticky přešla vozovku, ale v ten moment také slyšel zařvat něco toho pána, který zůstal naproti, směrem k přecházející ženě a zaregistroval, že paní byla k svědkovi otočena horní částí zad. Na dotaz obhájkyně popsala postoj svědkyně, že nohy neviděl, otočila se, viděl její horní část těla, nebyla k svědkovi a dalším otočena obličejem. Spíš byla otočena čelem k vozidlu. Možná byla krok ve vozovce.

Ze znaleckého posudku a výslechem znalce Ing. Pavla Tůmy samosoudce zjistil, že místo střetu uvedené v plánu dopravní nehody a zaznamenané jako stopa č. 3 je reálné konečnému postavení vozidla, zranění chodkyně a uvažovanému průběhu dopravní nehody. Pravděpodobná rychlost vozidla Škoda Superb v okamžiku střetu byla 23 až 25 km/hod.. Rychlost jízdy vozidla nelze ze shromážděných materiálů prokazatelně stanovit, avšak lze konstatovat, že nepřekročila povolenou rychlost. V okamžiku, kdy chodkyně vstoupila do vozovky, ze zákrytu jejich zaparkovaného vozidla, se vozidlo řidiče P [redacted] nacházelo před místem střetu ve vzdálenosti 43 až 46 m. V okamžiku vstupu chodkyně do druhé poloviny vozovky bylo 14 až 16 m. Za daných podmínek je řidič při včasné a správné reakci schopen vozidlo bezpečně zastavit. Pokud by se řidič plně věnoval řízení, mohl chodkyni S [redacted] sledovat od okamžiku jejího vstupu do vozovky. Byl by schopen bezpečně zastavit. Chodkyně

§ [redacted] měla z místa vstupu možnost sledovat blížící se vozidlo a zabránit střetu tím, že by se zastavila a umožnila mu bezpečný průjezd. Znalec se vyjádřil v průběhu hlavního líčení, když uvedl, že přechod je vzdálen 80 m, druhý 69 m. Pokud se týká toho, kde to vozidlo zastavilo, tak zastavilo zhruba proti té trafice, což je vidět z té fotografie, kterou zde má v kopii. Výpověď svědka, že šla šikmo, není pravda. Na náčrtku č.l. 143 spisu, který pořídil svědek. Poškozená skutečně musela jít šikmo. Na policejním plánu to bylo prakticky kolmo. Jeho znalecký posudek je postavený hlavně na zjištěních, že chodkyně šla zhruba kolmo. Kdyby měla jít někde z místa uváděného dalším posudkem, tak by to bylo pro obžalovaného horší, protože pak by se poškozená musela ve vozovce pohybovat déle. Když to budu počítat s tím, že šla šikmo, tak místo 6,8 vteřin vyjde 7,8 vteřin a pořád je to delší doba, kdy ji mohl pan P [redacted] pozorovat. Zaparkování vozidla manžela poškozené nehraje však pro věc podstatnou roli, protože by ten čas, po který se poškozená pohybovala ve vozovce, by byl podstatně delší. Je v podstatě také jedno, zda poškozená vycházela od přední či zadní části vozidla. Prokazatelný důkaz o tom, že před vozidlem obžalovaného jel autobus, není.

Vzhledem k tomu, že v průběhu důkazního řízení došlo k situaci, že vznikly určité pochybnosti o správnosti první úkonů spojených se zadokumentováním nehody a značně rozpory s určením místa, kde bylo zaparkováno vozidlo manžela poškozeného, byl soudem přibrán další znalec a to znalec Ing. Oto Kuhn.

Ze znaleckého posudku a výslechem znalce Ing. Oto Kuhna samosoudce zjistil, že znalec měl k dispozici celý trestní spis včetně založeného DVD s videozáznamem. Zabýval jsem se komplexním hodnocením, posouzením technické přijatelnosti výpovědi svědků, závěru znaleckého posudku dříve zpracovaného ing. Tůmou.

K jednotlivým výpovědím svědků: Došlo k rozporům ve výpovědích poškozené a jejího manžela o místě, kde se poškozená vycházela v momentu před přecházení vozovky. Výpověď manžela se shoduje s výpovědi svědka N [redacted]. Znalec byl na místě DN, kde ověřil stavební uspořádání komunikace a jejího okolí v kontextu s použitým podkladem plánkem místa nehody, který zpracovala policie. Znalec v příloze č. 2 zakreslil možné postavení vozidla manžela poškozené, když podle dokumentace se mělo nacházet před prodejnu sýrů. Ve spise je na fotodokumentaci označeno jako takové vozidlo Škoda Felicia Pick-up [redacted]. Toto vozidlo bylo dokonce na tomto místě i v době, kdy znalec navštívil místo dopravní nehody, zaparkované na stejném místě, patří asijskému prodáváči, který tam má prodejnu, vozidlo je nepojízdné a používá ho jen jako sklad zboží, odpadků. Zaměřil místo zastavení vozidlo manžela poškozené, což nebylo v policejním plánu, polohu vchodu do trafiky na protilehlé straně vozovky. Na základě těchto údajů stanovil pravděpodobný směr chůze poškozené, a to jednak podle její výpovědi a jednak podle výpovědi svědka S [redacted] a pana N [redacted]. Za této situace vychází místo střetu v jiné poloze, než které bylo stanoveno policií. Znalec pak provedl metodou zpětného odvíjení nehodového děje výpočet průběhu pohybu chodkyně a průběhu jízdy vozidla a dospěl k závěrům, že v okamžiku, kdy chodkyně vstupovala do druhé poloviny vozovky, tzn. do jízdního pruhu automobilu Škoda, byl automobil Škoda od ní vzdálen cca 21 až 23 m. V tomto okamžiku by se chodkyně nacházela v zorném úhlu řidiče automobilu přibližně 8 až 9 stupňů, tzn. na okraji periferního vidění. Znalec se zabýval i možným pohybem chodkyně těsně před střetem a to s ohledem na výpovědi řidiče automobilu Škoda a svědka N [redacted] kteří uvedli, že chodkyně byla v okamžiku střetu natočena k vozidlu obličejem. Znalec uvedl, že ze zajištěných podkladů, ze stop na vozovce a z rozsahu poškození vozidlo, nelze toto přesně stanovit. Z technického hlediska lze toto vysvětlit tím, že chodkyně těsně před vstupem na pravý chodník vozovky se mohla zastavit a otočit se na pravé noze zpět do směru své původní

chůze, resp. k tomu vozidlu zaparkovaného sv. pana S. Pro předpokládané místo střetu podle pana S. a pana N. vychází rychlost jízdy automobilu Škoda v okamžiku střetu 32 km/hod. V případě polohy místa střetu dle poškozené chodkyně by ta rychlost byla vyšší až 36 km/hod.. Aby řidič automobilu Škoda zabránil střetu, musel by začít reagovat na chodkyni v době 1,4 až 1,6 sekundy před střetem, když byl od místa střetu vzdálen cca 13 až 17 metrů, tzn., v okamžiku, kdy se chodkyně již pohybovala v protisměrné části vozovky, resp. v jeho části vozovky. Pokud by na ni začal reagovat v okamžiku vstupu do druhé poloviny vozovky, byl by schopen střetu zabránit. Pokud by na ni začal reagovat v okamžiku vstupu do druhé poloviny vozovky, byl by také schopen střetu zabránit. Vyjádřil se k rozdílu v jeho posudku a posudku Ing. Tůmy. Dodal, že pokud bude brát to, že by měl řidič začít reagovat v okamžiku vstupu chodkyně do jeho jízdního pruhu, což bylo na vzdálenost 21 až 23 metrů, tak by byl schopen svoje vozidlo zastavit na vzdálenost 13 až 17 metrů před místem střetu, tzn. v okamžiku, kdy chodkyně vstupovala do jeho části vozovky, tak měl dostatek možností, aby, pokud by na ni začal reagovat, aby zastavil před místem střetu. Stačilo by to, i kdyby začal reagovat o nějakých 7 metrů a více. Samozřejmě tím, pokud by chodkyně přecházela od přední části vozovky, tak se zaprvé prodlouží doba jejího pohybu ve vozovce a posune se místo střetu více před konečnou polohu vozidla, tzn., ta nárazová rychlost by musela být vyšší ještě, vozidlo brzdilo na delší vzdálenosti. K dotazu obhájkyně pak také uvedl, že k posouzení této skutečnosti by musel mít zadané nějaké parametry pro tento výpočet. Když situace, že se chodkyně mohla zastavit nebo otočit, vzhledem k jejímu zranění, nelze vyloučit. Nemá žádné stopy, a je s podivem, že když chodkyně utrpěla krvácivé zranění, tak nebyla nalezena na vozovce žádná krevní stopa.

Vzhledem k závěrům odvolacího soud po zrušení prvního rozsudku, provedl samosoudce nové výsledky obou znaleců, když z těchto výsledků znovu zjistil, že Ing. Tůma nezná závěry posudku Ing. Kuhna, ve svém posudku zvažoval, že chodkyně přecházela vozovku prakticky kolmo. Pokud by přecházela šikmo pod podstatným úhlem dlouhým, tak by se doba jejího přecházení ještě prodloužila, což by bylo pro pana obžalovaného ještě nepříznivější. Po předložení dokumentace pak dodal, že to znamená, že chodkyně by šla šikmo. Potom by se tato její dráha prodloužila a tím by se také prodloužil čas, po který mohl pan obžalovaný sledovat chodkyni ve vozovce. Na nějaké možné zastavení nereagoval, vycházel ze zjištění, že přecházela plynule. Nereagoval ani na její vyjádření, že se uprostřed vozovky zastavila. Tím by se však prodloužil čas jejího pohybu ve vozovce. Obžalovaný jí teoreticky mohl pozorovat od momentu, kdy za vozidlem vstoupila do vozovky. Ve svém posudku vychází z toho, že začal reagovat na poškozenou, která byla jeden metr před jeho vozidlem. Přitom vychází i z výpovědi obžalovaného. Výpověď svědka N. z technického hlediska hodnotí jako nereálnou. Na dotazy k možnému pootočení uváděl, že určité momenty nelze vyloučit, ale prakticky se tím prodloužuje doba, kdy jí mohl řidič ve vozovce pozorovat, když před jeho vozidlem přešla, zastavila se metr před autem a nějak couvla. Poškozená pokud se pohybovala ve vozovce, mohla příjíždějící vozidlo vidět na větší vzdálenost. Pokud byla ve vozovce a na dělicím pásu, bylo vozidlo od ní 14 až 16 metrů. Za takové situace neměla možnost bezpečně vozovku přejít. Znovu dodal, že obžalovaný měl možnost jí po celou dobu pozorovat.

Při doplňujícím výsledku znalec Ing. Oto Kuhn vypověděl, že zásadní stanovisko je v tom, že nikdo nemá objektivní důkaz o způsobu pohybu chodkyně, co ve vozovce dělala. Z technického hlediska je možné i to, že došlo ke střetu v okamžiku, kdy se zastavila a otočila se na pravou stranu, protože měla za zády svého manžela s vozidlem po pravé straně ve směru její chůze přes vozovku. Byl se podívat na místě nehody. Zaměřil vše na místě. Zpracoval podle toho plánek, který jsem překreslil do plánu, který zpracovala PČR. Pokud bude uvažovat to, že řidič automobilu Škoda uvedl, že chodkyni spatřil zhruba metr svým vozem, a

budu toto brát jako počátek jeho reakce, tak dráha, na kterou vozidlo zastavilo, je potom podstatně delší, než uvažoval Ing. Tůma, který vycházel ze směru chůze chodkyně kolmo přes vozovku. Díky té delší dráze, na které vozidlo zastavovalo, mu potom vychází počáteční rychlost automobilu v okamžiku reakce jeho řidiče v rozmezí 36 a 32 km/hod. Pokud budu předpokládat, že se chodkyně pohybovala rovnoměrně až do místa střetu a alarmující situace pro řidiče nastává v okamžiku, kdy chodkyně vstupuje do pravé poloviny vozovky, neuvažuje tedy její pohyb od kraje vozovky, resp. od boku zaparkovaného automobilu, tak na to, aby řidič automobilu Škoda zabránil střetu, by musel začít na chodkyni reagovat dříve o 1,4 sekundy až 1,6 sekundy na vzdálenost 13 až 17 metrů od té chodkyně. Anebo pokud by reagoval stejně, tzn. na chodkyni metr před vozem, tak jeho rychlost jízdy by nesměl být vyšší než cca 27 až 29 km/hod. nelze vyloučit, že před dokončením se mohla chodkyně zastavit a otočit se za manželem, toto nevylučuje ani znalec z oboru zdravotnictví. Oproti znaleckému posudku jeho a znalce Ing Tůmy jsou a to dva. Pan kolega vycházel z toho, že šla kolmo přes vozovku, on vycházel z reálné situace, kde mohlo být zaparkované jejich vozidlo a odkud ona vycházela. Tím pádem se podélná poloha místa střetu posune a na základě změny polohy místa střetu vychází počáteční rychlost jízdy automobilu Škoda jinak. Znalec Ing. Kuhn dále reagoval na vyjádření znalce Ing. Tůmy, když uváděl, že Ing. Tůma vychází z toho, že řidič automobilu Škoda chodkyni mohl vidět. To je také nezpochybnitelný fakt, ovšem musí se uvážit to, že sledoval situaci na levé straně vozovky a nesledoval situaci před svým vozidlem. Z technického hlediska je jednoznačně zřejmé, že tu chodkyni, pokud by sledoval situaci před svým vozidlem, tak by ji musel vidět, ona se tam musela přes vozovku dostat do jeho koridoru jízdy. Podle jeho závěrů jí mohl vidět déle, než zvažuje Ing. Tůma. Při včasné reakci by mohl nehodě zabránit.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a výsledkem znalce MUDr. Leo Havelky samosoudce zjistil, že zpracoval posudek na poranění paní S [REDAKCE] Po nehodě byla převezena na [REDAKCE] kde byla [REDAKCE] dní. Byla u ní zjištěna [REDAKCE]

[REDAKCE] Z charakteru poranění je jednoznačné, že toto zranění pak poškozenou omezovalo po dobu delší než 6 týdnů. [REDAKCE]

[REDAKCE] Na kontrole dne [REDAKCE] Lékařem doporučeno [REDAKCE] Náráz směřoval na pravou stranu chodkyně. K otázce, zda mohla být natočena na druhou stranu, uvedl, že záleží, zda byla natočena či otočena. Může stát pravým bokem a může otočit tělo. Nemohl vyloučit tvrzení obhajoby o otočení či úkroku zpět na zavolání manžela.

Při svém rozhodování vycházel samosoudce také z důkazů – spisového materiálu a to zejména Protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu místa nehody, fotodokumentace, úředních záznamů PČR, lékařských zpráv a dalších.

Ze shora uvedeného vyplývá, že svým jednáním naplnil obviněný J [REDAKCE] P [REDAKCE] po objektivní i subjektivní stránce všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, neboť porušil některá základní ustanovení zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon“), zejména povinnosti dané ust. § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič motorového vozidla se musí plně věnovat řízení motorového vozidla a sledovat provoz na pozemních komunikacích a toto jeho jednání je v příčinné souvislosti se způsobeným trestněprávně relevantním následkem, tedy ublížením na

zdraví poškozené P. S. Toto zranění má charakter ublížení na zdraví, neboť omezení na jejím normálním způsobu života překročilo dobu 6 týdnů. Jak bylo uvedeno výše, není v jeho jednání spatřováno žádné porušení žádné důležité povinnosti, kterou stanoví pravidla silničního provozu. Jedná se o běžnou dopravní nehodu, kdy dochází ke střetu motorového vozidla s chodcem. Ani řidič a ani poškozená neporušili žádná zásadní pravidla silničního provozu. Oba, pokud by striktně dodržovali tato pravidla, by mohli nehodu zabránit. Paní poškozená šla sice mimo přechod, ale šla v místě, kde jsou ty přechody vzdálené více jak 50 metrů, takže zákon jí přejít v takovém místě umožňuje. Neběžela, šla osvětleným místem. Jistě viděla také vozidlo přijíždět a tedy se mohla zastavit a tím také zabránit nehodě. Je zde zcela jistě její špatný odhad situace v silničním provozu. Obžalovaný však také jel ve svém jízdním pruhu. Jel standardní rychlostí, která nepřekročila v místě rychlost povolenou. Ani jeho chování nevykazovalo žádné známky nějakého rizikového nebo nebezpečného jednání, neporušil nebo nepřekročil nějakou povinnost. Přesto vznikla nehoda.

Zde je třeba uvést, že ve věci byly vypracovány dva znalecké posudky znalců v silniční dopravě. Oba znalci byli opakovaně k závěrům svých posudků konfrontováni. Určitá zjištění jsou rozdílná. Znalec Ing. Tůma vycházel striktně z podkladů, které mu byly předloženy orgány objasňování dopravní nehody a Ing. Kuhn kromě seznámení se s předloženým spisovým materiálem, si provedl šetření na místě. Rozpory ve znaleckých posudcích vyplývají ze skutečnosti, že každý ze znalců vzal za výchozí bod pro přecházení paní S. poněkud jiné místo. Tedy znalec Ing. Tůma vychází z toho, že poškozená S. přecházela vozovku prakticky kolmo, kdežto znalec Ing. Tůma na základě svých měření dospěl k místu, které pak hovoří o přecházení šikměji přes vozovku. Oba znalci pak shodně hodnotí, že obžalovaný J. P. reagoval na poškozenou, když tato byla metr před jeho vozem. Oba znalci dospěli k závěrům shodným v otázkách, které jsou pro samosoudce rozhodující. Základem pro hodnocení soudce je skutečnost, že ani jeden ze znalců nedospěl k závěrům, že by obžalovaný jel nepřiměřenou rychlostí a tedy tato okolnost byla důvodem nehody. Oba znalci dospěli k závěrům, že příčinou nehody byla opožděná reakce obžalovaného na pohyb chodkyně ve vozovce. Podle názoru samosoudce je v daném případě nerozhodující, zda poškozená vycházela z místa podle údajů v posudku Ing. Tůmy nebo posudku Ing. Kuhna, i když toto místo s ohledem na zaparkovaná vozidla je pravděpodobnější. Tato skutečnost je však dokonce pro obžalovaného nevýhodnější. Soud nemohl brát plně za jednoznačné výpovědi manželů S., oba mají zájem na skutečnostech, aby věc a nehoda byla hodnocena ve prospěch poškozené paní S. Jejich výpovědi jsou podkreslené i emocionálně. Je třeba poukázat, že s největší pravděpodobností jejich vozidlo nemohlo parkovat tam, kde uvádějí a i popis přecházení plně neodpovídá dalším důkazům.

Samosoudce se proto vrací ke svým závěrům a je možno znovu konstatovat, že oba účastníci a tedy i paní S. která je rovněž účastnicí silničního provozu, jako chodec přecházející vozovku, se plně silničnímu provozu nevěnovali a každý měl jistě své plány a své cíle. Je třeba poukázat na závěr, že pokud se paní S. zastavila uprostřed vozovky, bylo od ní vozidlo 12 až 14 metrů a tedy neměla podmínky pro bezpečné přejetí vozovky. To, co zde řešíme je skutečnost, že každý řidič, který řídí motorové vozidlo, musí vědět a moc dobře ví, že na silnicích nevznikají jen standardní dopravní situace. Musí tedy předpokládat, že ne všichni se silničním provozu chovají vždy podle pravidel. Jak bylo uvedeno v původní závěrečné řeči paní státní zástupkyně, nejen lidé, ale i příroda, zvířata, malé děti, ale i zejména lidé staršího věku mohou způsobit náhlou situaci v silničním provozu. Řidič je i tak povinen na tyto situace nějakým odpovídajícím způsobem zareagovat. Poškozená více méně přecházela vozovku v místě, kde jak sám obžalovaný říkal, jezdí pomalu, protože ví, že tam chodí lidé, protože v blízkosti je zastávka autobusů, tak ta situace zase tak nestandardní

rebyla. Obžalovaný měl a zcela jistě mohl přecházející poškozenou vidět a mohl a měl na její přecházení reagovat. Znovu je třeba konstatovat, že oba znalci se shodli, že měl proto dostatek času a jeho pozdní reakce je z jiného než technického důvodu. Rovněž tak poškozená měla a mohla mít dostatek času reagovat na přijíždějící vozidlo, zejména pokud přecházela vozovku na projednávaném místě a světelných podmínkách. Rovněž poškozené nic nebránilo v tom, aby se s ohledem na přijíždějící vozidlo zastavila a pokud se skutečně řádně rozhlédla a nechala takové vozidlo přejet.

Je zcela možné, že pozornost jak řidiče, tak i chodkyně byla odvedena jinam a to do místa, kde se pohyboval manžel poškozené. Soud měl osobní možnost se přesvědčit, že svědek pan S. dovede na svoji osobu přitáhnout pohledy jiných, což učinil i několikrát v jednací síni. Jeho jednání u vozidla popisoval i svědek z místa činu. To se také stalo a mohlo stát oběma účastníkům nehody jistě osudné.

Je zde třeba konstatovat, že řidič pokud již reaguje na situaci, která není typická, což chování manžela poškozené takto mohlo působit, a v důsledku takového odvrácení pozornosti od řízení má pak za následek dopravní nehodu s jiným účastníkem silničního provozu, pak za ni nese řidič, který se takto nevěnoval situaci před jeho vozidlem, odpovědnost. Ale pouze v té situaci, pokud má možnost včas pozorovat a včas reagovat. Z provedených důkazů a to znaleckých posudků vychází, že reakce obžalovaného byla zpožděná, a to z důvodu jiných než technických. Za nehodu je tedy odpovědný obžalovaný J. P. když se spoluzaviněním chodkyně.

Soud musí konstatovat, že k tomu závěru je možno dojít i přes určité okolnosti spočívajících v tom, že v počátečních momentech řízení nebyly veškeré okolnosti nehody plně a řádně zadokumentovány a to zejména pak místo odkud vycházela poškozená. Je pravdou, že ze závěrů znaleckého posudku znalce Ing. Kuhna, její přecházení nebylo kolmo k místu, kam chtěla jít, ale i tato skutečnost by potvrzovala, že se poškozená S. delší dobu, než jak bylo uváděno v prvotních podkladech, musela ve vozovce zdržovat. Samozřejmě paní poškozená si také mohla vybrat, mohla se zastavit na středové čáře, nemusela vstupovat do vozovky. V daném případě nevytvořila poškozená situaci, která by mohla být označena jako překážka ani náhlá, ani neočekávaná v tom daném místě. Soud dospěl k závěrům, že podíl na nehodě byl na straně každého ve výši 50 %.

Obžalovaný je zcela bezúhonný, má čistý trestní rejstřík, má nulové konto bodového hodnocení řidičů. To jsou polehčující okolnosti na jeho straně. Je poněkud škoda, že obžalovaný neprojevil více sebereflexe a snažil se zavinění vidět pouze na druhé straně. Samosoudce musí konstatovat, že pokud by obžalovaný zvolil i poněkud jiný přístup k hodnocení a to jak nehody, tak následků nehody a zejména jiný přístup k otázkám náhrady škody a postoj k poškozené, i když mohl být subjektivně přesvědčen o jejím spoluzavinění, byly by zde podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání.

Škodlivost jednání obžalovaného je v tom, že jeho nedbalostním jednáním byla způsobena újma na zdraví jinému občanovi. Konkrétní stupeň byl snížen tím, že poškozená a její okolí měly podíl na způsobení určité nepříznivé situace v silničním provozu. Tato okolnost má význam zejména pro volbu trestu ve vztahu k osobě obžalovaného. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že v Rejstříku trestů nemá žádný relevantní záznam. Karta řidiče vykazuje aktuální bodové hodnocení jeho osoby 0 bodů.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud z ustanovení § 38 tr.zkn. (přiměřenost

testních sankcí) a 39 tr.zkn., když při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlížel k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem nápravy a dále bylo přihlíženo k chování pachatele po spáchání trestného činu. Obžalovaný byl ukládán trest v rámci zákonné trestní sazby ustanovení § 147 odst. 1 tr.zkn.. V rámci uvedené trestní sazby je možno uložit trest odnětí svobody až na dvě léta nebo trestem zákazů činnosti. Jak bylo uvedeno výše jednání obžalovaného je pro společnost škodlivé, neboť řídil motorové vozidlo a způsobil sice nedbalostním jednáním újmu na zdraví jiné osobě. Bylo přihlíženo ke spoluzavinění poškozené. Právě s ohledem na zranění, byla stanovena výměra trestu v trvání 6 měsíců. Což je trest při samé dolní hranici zákonné trestní sazby. Samosoudce je přesvědčen, že i tento trest bude pro něj důrazným postihem a ponaučením, aby se v budoucnosti vyvaroval chyb v silniční dopravě a vedl si daleko obezřetněji. Obžalovanému byl povolen podmíněný odklad výkonu tohoto trestu a s ohledem na jeho osobu, byla stanovena zkušební doba v trvání 12 měsíců. Tato doba je na samé dolní hranici.

Jako další trest a to právě s ohledem na druh trestné činnosti by mohl být uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Za dané situace samosoudce nezvažoval s ohledem na návrh intervenující státní zástupkyně. Bylo přihlíženo ke spoluzavinění poškozené a zejména s ohledem na skutečnost, že obžalovaný je řidičem, který vykonává tuto činnost dlouhou dobu, v jeho kartě nejsou záznamy, osobní hodnocení nevykazuje žádné negativní poznatky. Veškeré tyto okolnosti svědčí o to, že zde došlo k momentálnímu selhání. Je zde předpoklad, že i bez uložení trestu zákazu řízení bude samostatný trest podmíněného odsouzení dostatečným postihem.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání u Obvodního soudu pro Prahu 2, a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. O podaném odvolání bude rozhodovat Městský soud v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Podané odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání má odkladný účinek.

Právo odvolání nepřísluší osobě, která se tohoto práva výslovně vzdala.

V Praze dne 19. září 2016.

JUDr. Jiří Horký
samosoudce

Za správnost: Julie Aubrechtová.